

δυνον καὶ παρέστησεν εἰς αὐτὸς ὅτι τὸ μέρος τοῦ ἐνδύματός του, τὸ δόποιον ἔκρατηθη ὑπὸ τῆς ἀρπάγης ἐπλησίας νὰ σχισθῇ μέχρι τῆς ἄκρας, διτε αὐτὸς ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὴν ἀρπάγην. Ὁ δὲ πατέρης του ἐκ τῆς περιγραφῆς τοῦ ἐσχάτου κινδύνου τοῦ υἱοῦ του πεσόντος εἰς τὸ φρέσκο, ἀτρόμαχες καὶ κατέστη ώχροτατος. "Οστις δὲ ἐγνώριζε τὰ φρονήματα τοῦ Κυρίου Ἐμβῆ ἡδύνατο νὰ εἴπῃ ὅτι αὐτὸς ὀλίγον ἐφρόντιζε περὶ Θεού, καὶ διμῶς αὐτὸς μετὰ πολλῆς συγκινήσεως ἀνέκραξε «Βεβαιώς Πρόνοιά τις διεπράξετο τοῦτο!»" «Ταρ-χεὶ ἀναμφισβόλως Θεία Πρόνοια,» εἶπεν ἡ Κυρία, «καὶ ἀγγελός τις ἐπέμφθη, δύος σώστης αὐτὸν ἀπὸ φρικιώδη θάνατον· δὲ ἀγγελος εἶναι αὕτη ἡ κόρη ἡ ἰσταμένη ἐνταῦθα.» Ὁ Ἰππότης Ἐμβῆς καὶ οἱ δύο εὐγενεῖς πολεμισταὶ ἐθεώρουν μετ' ἐκπλήξεως καὶ μεγάλης τι-μῆς τὴν γενεράν μορφήν, ἵς οὔτε τὴν χάριν, οὔτε τὴν εὐτεβῆ ἔκφραστην τοῦ προσώπου πέδυναν νὰ κρύψωσι τὰ πενιχρά καὶ χονδροειδῆ ἐνδύματα. «Δημοτελῶς διακρητώτω,» ἀνέκραξεν ὁ Ἰππότης Ἐμβῆς, «ἐνώπιον τῶν εὐγενῶν τούτων Βαρώγων ὅτι θέλω ἀπονείμει ὅποιανδήποτε χάριν θελέ μοι ζητήσεις ἡ νεανίς αὕτη, διότι μὲ ἔχει καθυποχρεωμένον σώτησα τὸν υἱόν μου.»

«Ἡ δὲ Ρόζα, προχωρήσατα σόλιγα βίματα, ἀνέβη λέψε σταθερῶς πρὸς τὸν Ἰππότην καὶ μετὰ ἀξιοπρεπείας καὶ πλήρους παρρήσιας εἶπε, πρὸς θαυμασμὸν πάντων τῶν παρόντων, «Ἄφοι ἐδώκατε τὴν ὑμετέραν ὁ-πόσχεσιν ἐνθύπιον τοιωτῶν μαρτύρων, δὲν θέλετε δυ-νηθῆ, γινώσκω καλῶς, νὰ ἀποποιηθῆτε τὴν αἴτησίν μου· ἀλλά, Κύριε Ἰππότα, δὲν ζητῶ τι παρ' ὑμῶν, ὡς χάριν, τὸ ἀπαιτῶ, δικαιωματικῶς, ἀπαιτῶ νὰ ἔλευ-θερώσητε τὸν φίλτατόν μου πατέρα, τὸν Ἰππότην Ἐλ-βέρτον καὶ νὰ ἀποδώτητε εἰς αὐτὸν τὸ Φρούριόν του καὶ τὰ ἐπίλοιπα τῶν απημάτων του, τῶν δόπιον ἀδι-κώτατα ἐστερήθη.» Βαθεῖα τότε σιωπή καὶ ἀκινητία ἐπεκράτησαν ἐπὶ ίκανάς στιγμάς· οἱ ὄρθιαλμοι πάντων ἐστράφησαν πρὸς τὸν Ἰππότην Ἐμβῆν, τοῦ δόπιον τὸ πρόσωπον φανερά ἐδείκνυε τὴν διατρέχονταν εἰς τὸ πνεῦμα αὐτοῦ πάλην. «Ἄλλε, δόπτερον τῶν Φρούριων θέλεις,» ἀνέκραξε τέλος, «ἄλλαξ δὲν δύναμαι, δὲν θέ-λω νὰ ἀπολύσω τὸ ἔχθρόν μου!»

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ἡ σύζυγός του γονυκλι-τῶς παρεκάλει αὐτὸν νὰ ἐνδωσῃ· ἀλλ' εἰς μάτην. Τότε γευσάστης αὐτῆς ἐγνάτισεν ὁ Ἐβάρδος καὶ συγ-κλείσας τὰς ἀσυτοῦ γείρας διηγήθη μετὰ λόγων συγ-κινητικῶν τὸν ἐσχάτον κίνδυνον, δην διέτρεξεν εἰς τὸ βάθος τοῦ φρέσκος, καὶ τὸ δέτη ἡ ἀγαθὴ Ρόζα ἐρρίψο-κινδύνευσε τὴν ιδίαν αὐτῆς· ζωὴν πρὸς σωτηρίαν αὐ-τοῦ. Ηδόκητε λοιπὸν δὲ Θεός νὰ εἰσδύσωταιν οἱ λόγοι· τοῦ παιδὸς εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πατρός του. Τότε ἡ μὲν ἔκφραστης τοῦ πρωτώπου ἐντελῶς μετεβλήθη, ἡ δὲ Κυρία Χίλδα ἐναγκαλισθεῖσα αὐτὸν εἶπε, μὲ χαμη-λὴν φωνήν, «ἀγαπητέ μου σύζυγε, μὴ διστάσῃς νὰ δι-πακούσῃς εἰς τὰς μπαχορεύεταις τῆς καρδίας σου, ἀπό-θες ἀμέσως τὴν ἀλευθερίαν· εἰς τὸν ἄγαθὸν Ἰππότην καὶ δια-ἀγήκουσιν εἰς αὐτόν. Δύναμαι δὲ νὰ σὲ δια-

θεβαιώσω, πρὸς εὐχαρίστησίν σου, δὲν δὲν ἐγνώρισας τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ καὶ δὲν εἶναι ἀξιος τῆς ἐξαιρέ-

τοῦ ὑπολήψεώς σου. Διὰ τῆς πράξεως ταύτης θέλεις διὰ βίου ἐξασφαλίσεις εἰς σεαυτὸν ἀληθῆ φίλον. Πολλὰ προσέστι ἔχω νὰ εἴπω περὶ τῆς θαυμασίας θυγατρός του, ἣν ἀγαπῶ σχεδόν, δέον σὲ καὶ τὰ τέκνα ἡμῶν.

Πλὴν τῶν ισχυρῶν λόγων αὐτῆς καὶ ἡ παρουσία τῶν δύο εὐγενῶν πολεμιστῶν, αἵτινες ἔχαιρον ἐξαίρετον ὑ-πόληψιν παρὰ τῷ Δουκὶ, ἐπενήργησε πολὺ εἰς τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Κυρίου Ἐμβῆ. Διότι παρετίροσεν δὲν οὗτοι ἐθαύμασαν· τὰ μέγιστα τὸν ἡρωϊσμὸν τῆς Ρόζας καὶ τὴν ἀξιέπαινον διάθεσιν, ἣν ἔδειξε πρὸς σωτηρίαν τοῦ τέκνου τοῦ ἔχθροῦ της. Ἀποσυθεῖσα ἡ Ρόζα πρὸς τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης, περιέμενε τὸ ἀπο-τέλεσμα· ἐλπίς δὲ καὶ φόβος ἀδικιώπως ἐπλήρουν τὴν καρδίαν αὐτῆς· οἱ χείρες αὐτῆς ήσαν ἐν τῷ μετ-ταξὺ συμπεπλεγμέναι μὲ τὰς χείρας τῆς νεωτέρας θυγατρός τοῦ Ἰππότου Ἐμβῆ. Κατὰ προσταγὴν δὲ τῆς Κυρίας Χίλδας ἡ θυγάτηρ της προσεκάλεσε τὴν Ρόζαν νὰ πλησιάσῃ, ὁ δὲ Ἰππότης Ἐμβῆς ἐγερθεὶς ἐ-προχώρησεν ίκανά βίματα πρὸς αὐτὴν ἐρχομένην καὶ εἶπε, «Ἡ Κυρία Χίλδα μὲ βεβαιοῖ δὲν ὁ δον ἀξιόλογος καὶ ἀν ἦναι αὐτὸς δὲν θέλει λησμονήσει τὸ παρελθόν. Είγαι· ἥδη ἐλεύθερος· τὸ Φρούριόν του θέλει ἀποδοθῆ-